Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kolmas koda)

3. juuli 2013*

Ühenduse kaubamärk — Ühenduse sõnamärgi NEO taotlus — Absoluutsed keeldumispõhjused — Eristusvõime puudumine — Määruse (EÜ) nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkt b — Kirjeldavus — Määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkt c — Apellatsioonikoja läbiviidava kontrolli ulatus — Sisuline läbivaatamine, mille eeldus on kaebuse vastuvõetavus — Määruse nr 207/2009 artikkel 59 ja artikli 64 lõige 1 — Põhjendamiskohustus — Määruse nr 207/2009 artikkel 75 — Faktide kontrollimine omal algatusel — Määruse nr 207/2009 artikkel 76

Kohtuasjas T-236/12,

Airbus SAS, asukoht Blagnac (Prantsusmaa), esindajad: advokaadid G. Würtenberger ja R. Kunze,

hageja,

versus

Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), esindaja: O. Mondéjar Ortuño,

kostja,

mille ese on hagi, mis on esitatud Siseturu Ühtlustamise Ameti esimese apellatsioonikoja 23. veebruari 2012. aasta otsuse (asi R 1387/2011-1) peale, mis käsitleb sõnamärgi NEO ühenduse kaubamärgina registreerimise taotlust,

ÜLDKOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees O. Czúcz (ettekandja), kohtunikud I. Labucka ja D. Gratsias,

kohtusekretär: ametnik T. Weiler,

arvestades 29. mail 2012 Üldkohtu kantseleisse saabunud hagiavaldust,

arvestades 28. septembril 2012 Üldkohtu kantseleisse saabunud vastust,

arvestades 12. märtsil 2013 toimunud kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja Airbus SAS esitas 23. detsembril 2010 vastavalt nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrusele (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1) Siseturu Ühtlustamise Ametile (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet") ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse.

2 Kaubamärk, mille registreerimist taotleti, on sõnamärk NEO.

3 Kaubad ja teenused, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotleti, kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassidesse 7, 12 ja 39 ning vastavad neis klassides järgmisele kirjeldusele:

— klass 7: „Lennukimootorid; masinad ja tööpingid, eelkõige lennumasinate mootorite tootmiseks ja parandamiseks; mootorid, välja arvatud maismaasõidukitele; sidurdus-, haake- ja jõuülekandeseadmed (välja arvatud maismaasõidukitele); turbiinid, välja arvatud maismaasõidukitele; (abi)jõuallikad; osad ja ühenduselemendid eespool nimetatud kaupadele";

— klass 12: „Sõidukid; maismaa-, õhu-, vee- või raudteesõidukid; lennukid; kosmoseaparaadid; satelliidid; kanderaketid kosmoseaparaatidele; aerostaadid; õhusõiduki kerekomponendid; aeronautikaaparaadid, -masinad ja -seadmed; laevakruvid; sõjaväesõidukid, eelkõige õhusõidukid; osad ja ühenduselemendid kõigile eespool nimetatud kaupadele";

— klass 39: „Navigatsiooniteenused; õhuvedu; õhusõidukite ja nende osade hoiustamise teenused; õhusõidukite ja nende osade taastamine ja ümbertöötlemise teenused; sõidukite sertifitseerimise ja uuesti sertifitseerimise teenused; tehnilised lennukatsed; lennuliikluse juhtimise teenused; lennuohutusteenused; lennujaamateenused; sõidukite tankimise teenused; õhus tankimise teenused".

4 Ühtlustamisamet tegi 10. mai 2011. aasta kirjaga hagejale teatavaks oma otsuse, mille kohaselt ei saa tulenevalt määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktidest b ja c ning lõikest 2 kaubamärki registreerida taotluses nimetatud kaupade jaoks, mis kuuluvad klassidesse 7 ja 12. Kaubamärk võimaldati siiski registreerida klassi 39 kuuluvate teenuste jaoks.

5 Hageja esitas 6. juulil 2011 selle otsuse peale ühtlustamisametile kaebuse, milles ta palus otsuse tervikuna tühistada.

6 Ühtlustamisameti esimene apellatsioonikoda jättis 23. veebruari 2012. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus") kaebuse rahuldamata.

7 Sissejuhatuseks märkis apellatsioonikoda, et vastavalt määruse nr 207/2009 artikli 64 lõikele 1 on tal pädevus taotlus omal algatusel kõikide määruse artiklis 7 sätestatud absoluutsete keeldumispõhjuste seisukohast uuesti läbi vaadata, ilma et teda kuidagi piiraks kontrollija arutluskäik. Apellatsioonikoda järeldas sellest, et tal on pädevus taotlus uuesti läbi vaadata ka teenuste osas, mille jaoks kaubamärgi registreerimisele oli kontrollija loa andnud.

8 Apellatsioonikoda analüüsis kaebust kõigepealt lähtuvalt määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktist c. Sellega seoses märkis ta, et käesoleval juhul on kaubad ja teenused suunatud nii laiale avalikkusele kui ka asjatundjatele. Ta oli seisukohal, et arvestades kaupade ja teenuste laadi, pöörab tarbija neile kõrgendatud tähelepanu. Ta leidis samuti, et asjatundjatest avalikkus on juba oma määratluse poolest tähelepanelikum.

9 Apellatsioonikoja tõdes seejärel, et vaidlusalune tähis koosneb eesliitest „neo", mis tähendab „uut" vähemalt kuues Euroopa Liidu keeles: inglise, prantsuse, saksa, kreeka, hispaania ja portugali keeles. Asjaolu, et sõnaline osa „neo" ei esine kunagi üksi ning et seda kasutatakse alati eesliitena, ei muuda seda järeldust. Nimelt on apellatsioonikoda seisukohal, et sõnal „neo" on selge ja konkreetne tähendus. Lisaks esineb sõna „neo" kaasaegses kreeka keeles iseseisvalt ja tähendab „uut". Peale selle tõdes apellatsioonikoda, et eespool nimetatud keeltes järeldab asjaomane tarbija sõnast „neo" endast, et see viitab millelegi uuele, kaasaegsele või viimaste tehnoloogiliste arengutega kaasaskäivale. Seega on kõnealune tähis lihtsalt kiitev ning selle eesmärk on rõhutada taotletava kaubamärgiga hõlmatud kaupade ja teenuste positiivseid omadusi.

10 Apellatsioonikoda järeldas sellest, et tähis NEO võib asjaomase avalikkuse jaoks tähendada nende kaupade ja teenuste olulist ja soovitavat omadust, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotletakse. Sellega seoses leidis ta, et asjaolu, et kaubad või teenused on uued või vastavalt viimastele tehnoloogilistele standarditele ajakohastatud, on asjaomaste tarbijate jaoks atraktiivne omadus, olgu tegemist asjatundjate või laia avalikkusega.

11 Apellatsioonikoda analüüsis kaebust seejärel lähtuvalt määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktist b. Ta märkis sellega seoses, et sõna „neo" on üldtähenduslik ning seda kasutatakse mitmesuguses kontekstis kiitva või reklaamiva sõnana, mis viitab millelegi, mis on kas uus või vastab viimastele tehnoloogilistele arengutele. Tema hinnangul ei juhi miski asjaomast tarbijat kõnealuse sõna tavalisest tähendusest kõrvale. Seega ei ole sõnas „neo" midagi, mis lisaks selle reklaamivale või kiitvale põhitähendusele võimaldaks asjaomasel avalikkusel hõlpsalt ja kohe selle meelde jätta kui asjaomaseid kaupu ja teenuseid eristava kaubamärgi. Apellatsioonikoda järeldas sellest, et asjaomane avalikkus ei taju taotletavat kaubamärki kõigi sellega hõlmatud kaupade päritolu tähistavana.

12 Lõpuks leidis apellatsioonikoda, et taotletavat kaubamärki ei saa pidada registreeritavaks pelgalt põhjusel, et ühtlustamisamet on nõustunud registreerima tähiseid, mida hageja peab sarnasteks.

13 Apellatsioonikoda järeldas seetõttu, et taotletaval kaubamärgil puudub määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktide b ja c ning lõike 2 tähenduses igasugune eristusvõime, mis võimaldaks eristada kaupu ja teenuseid, mille jaoks registreerimist taotletakse, ning et seega toimis kontrollija õigesti, kui ta „keeldus vaidlusalust kaubamärki registreerimast".

Poolte nõuded

14 Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud otsus;

— mõista kohtukulud välja ühtlustamisametilt.

15 Ühtlustamisamet palub Üldkohtul:

— jätta tühistamishagi tervikuna rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

16 Oma hagi põhjendamiseks esitab hageja neli väidet, mis puudutavad esiteks määruse nr 207/2009 artikli 64 lõike 1 ja artikli 59 rikkumist, teiseks määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike l punktide b ja c ning lõike 2 rikkumist, kolmandaks määruse nr 207/2009 artikli 75 rikkumist ning neljandaks määruse nr 207/2009 artikli 76 rikkumist.

Esimene väide, et on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 64 lõiget 1 ja artiklit 59

17 Esimeses väites märgib hageja, et vaadates ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse uuesti läbi klassi 39 kuuluvate teenuste osas, mille jaoks kontrollija andis registreerimiseks loa, rikkus apellatsioonikoda määruse nr 207/2009 artikli 64 lõiget 1 ja artiklit 59.

18 Ühtlustamisamet vaidleb hageja argumentidele vastu ja väidab, et apellatsioonikoda tegutses nõuetekohaselt vastavalt määruse nr 207/2009 sätetele ja kohtupraktikale.

19 Tuleb tõdeda, et käesolev väide tõstatab küsimuse, milline pädevus on ühtlustamisameti apellatsioonikojal, juhul kui kaubamärgi taotleja on esitanud apellatsioonikojale kaebuse kontrollija otsuse peale, vaadata kõnealune ühenduse kaubamärgi registreerimise taotlus läbi absoluutsete keeldumispõhjuste seisukohast kõikide selles taotluses nimetatud kaupade ja teenuste suhtes, samas kui kontrollija on andnud loa registreerimiseks teenuste jaoks, kuid on otsustanud keelduda registreerimisest kaupade jaoks ning hageja on palunud apellatsioonikojal vaidlustatud otsuse tervikuna tühistada.

20 Sellega seoses leidis apellatsioonikoda, et määruse nr 207/2009 artikli 64 lõike 1 alusel on tal pädevus ühenduse kaubamärgi registreerimise taotlus omal algatusel kõikide määruse nr 207/2009 artiklis 7 sätestatud absoluutsete keeldumispõhjuste seisukohast uuesti läbi vaadata, kuigi kontrollija oli juba loa andnud kaubamärgi registreerimiseks taotluses nimetatud teenuste jaoks.

21 Tuleb tõdeda, et vastavalt määruse nr 207/2009 artikli 64 lõikele 1 teeb apellatsioonikoda pärast kaebuse põhjendatuse kontrollimist kaebuse kohta otsuse ja võib seejuures tegutseda vaidlustatud otsuse teinud talituse pädevuse piires. Sellest sättest ilmneb, et kaebuse alusel, mis on esitatud otsuse peale, millega kontrollija keeldus kaubamärki registreerimast, võib apellatsioonikoda registreerimistaotluse uuesti täies ulatuses sisuliselt läbi vaadata nii õigusnormide kui faktide osas ehk käesoleval juhul teha ise otsuse registreerimistaotluse kohta, lükates selle tagasi või tunnistades põhjendatuks, jättes vaidlustatud otsuse seega muutmata või muutes seda (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu 13. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas C-29/05 P: Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Kaul, EKL 2007, lk I-2213, punktid 56 et 57).

22 Pädevus vaadata registreerimistaotlus uuesti täies ulatuses sisuliselt läbi nii õigusnormide kui faktide osas eeldab siiski, et apellatsioonikojale esitatud kaebus on vastuvõetav (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu 2. märtsi 2011. aasta määrus kohtuasjas C-349/10 P: Claro *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, punkt 44).

23 Sellega seoses on aga määruse nr 207/2009 artikli 59 esimeses lauses täpsustatud, et „[k]aebuse võib esitada menetluspool, kelle kahjuks otsus tehti". Sellest sättest tuleneb, et ühtlustamisameti menetluse pooled võivad madalama astme talituse otsuse peale esitada apellatsioonikojale kaebuse üksnes juhul, kui see otsus on tehtud nende kahjuks. Kui aga madalama astme talituse otsusega on vastupidi poole nõuded rahuldatud, ei või kõnealune isik apellatsioonikojale kaebust esitada (vt selle kohta Üldkohtu 14. detsembri 2011. aasta otsus kohtuasjas T-504/09: Völkl *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet - Marker Völkl (VÖLKL), EKL 2011, lk II-8179, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika).

24 Määruse nr 207/2009 artikli 59 esimesest lausest tuleneb, et juhul kui – nagu käesolevas asjas – kontrollija on ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse tagasi lükanud üksnes taotluses nimetatud kaupade osas, andes samas loa registreerida kaubamärk taotluses nimetatud teenuste jaoks, saab kaubamärgi taotleja apellatsioonikojale esitatud kaebus õiguspäraselt puudutada üksnes kontrollija keeldumist lubada kaubamärk registreerida taotluses nimetatud kaupade jaoks. Kontrollija luba registreerida taotletav kaubamärk teenuste jaoks ei saa seevastu õiguspäraselt olla taotleja apellatsioonikojale esitatud kaebuse esemeks.

25 Järelikult, kuigi vastab tõele, et käesoleval juhul esitas hageja apellatsioonikojale kaebuse, milles ta palus kontrollija otsuse tühistada tervikuna, pöörduti vastavalt määruse nr 207/2009 artikli 59 esimesele lausele apellatsioonikoja poole õiguspäraselt siiski üksnes ulatuses, milles madala astme talitus oli jätnud hageja nõuded rahuldamata.

26 Sellest ilmneb, et apellatsioonikoda ületas oma pädevust, nagu see on määratletud määruse nr 207/2009 artikli 64 lõikes 1 koostoimes määruse artikli 59 esimese lausega, kuivõrd ta vaatas ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse selles nimetatud teenuste osas omal algatusel määruse nr 207/2009 artiklis 7 sätestatud absoluutsete keeldumispõhjuste seisukohast uuesti läbi ning tuvastas, et taotletaval kaubamärgil puudub määruse artikli 7 lõike 1 punktide b ja c ning lõike 2 tähenduses igasugune eristusvõime, mis võimaldaks kaupu ja teenuseid eristada.

27 Seega tuleb vaidlustatud otsus tühistada osas, milles kaubamärk, mille registreerimist taotleti, tunnistati kirjeldavaks ja tuvastati, et sellel puudub igasugune eristusvõime määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktide b ja c ning lõike 2 tähenduses klassi 39 kuuluvate teenuste osas, mille jaoks kaubamärgi registreerimisele oli kontrollija loa andnud.

Teine väide, et on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike l punkte b ja c ning lõiget 2

28 Hageja on seisukohal, et apellatsioonikoda ei ole tõendanud, et eesliitel „neo” üksikult on selge ja konkreetne tähendus, mis on kõnealuse valdkonna asjatundjate jaoks kohe äratuntav. Pealegi, kui võetaks arvesse asjaolu, et kõnealuse valdkonna asjatundjad kohtavad kaubamärki NEO selle „taotletaval kujul” ehk suurtähtedega kirjutatuna ja kasutatuna reklaamsõnana näiteks lennukikerel, ilma et see oleks mingi (sõnalise) kontekstiga seotud, siis ei saaks keegi tegelikult eitada, et seda kaubamärki peetaks päritolutähiseks, millel on eristusvõime.

29 Ühtlustamisamet väidab, et hageja ei ole tõendanud, et Kreeka tarbijad ei tajuks seoses asjaomaste kaupade ja teenustega sõna „neo” kirjeldava tähendusega ja eristusvõimeta sõnana. Nagu vaidlustatud otsuse punktis 25 on märgitud, esineb sõna „neo” kreeka keeles iseseisvalt ja tähendab „uut”. Võib mõistlikult eeldada, et asjaomaste tarbijate hulgas tajuvad vähemalt Kreeka tarbijad seda sõna eeskätt otseselt kirjeldava ja kiitvana ehk viitena sellele, et kõnealused kaubad ja teenused on uued. Hageja argumendid sõna „neo” suurtähtedega kirjutamise või selle sõna spetsiifilises kontekstis kasutamise kohta ei võimalda üles kaaluda tarbijatel selle sõna nägemisel tekkivat muljet.

30 Olgu märgitud, et kuna esimese väite analüüsist ilmneb, et vaidlustatud otsus tuleb tühistada, kuna on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 64 lõiget 1 koostoimes artikliga 59, kuivõrd selles otsuses leiti, et taotletaval kaubamärgil puudub eristusvõime seoses teenustega, mille jaoks kaubamärgi registreerimisele oli kontrollija loa andnud, siis on käesolevat väidet, mille kohaselt on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike l punkte b ja c ning lõiget 2, käsitleda üksnes nende kaupade seisukohast, mille jaoks kaubamärgi registreerimisest kontrollija keeldus.

31 Mis puudutab esiteks etteheidet, et ei ole järgitud määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c ja lõiget 2, siis tuleb märkida, et määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c kohaselt ei registreerita kaubamärke, mis koosnevad ainult sellistest märkidest või tähistest, mis tähistavad kaubanduses sorti, kvaliteeti, kvantiteeti, otstarvet, väärtust, geograafilist päritolu või kaupade tootmise või teenuste pakkumise aega või muid kauba või teenuse omadusi.

32 Selleks et tähis kuuluks määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktis c sätestatud keelu kohaldamisalasse, peab sellel olema kõnealuste kaupade või teenustega piisavalt otsene ja konkreetne seos, mis võimaldab asjaomasel avalikkusel kohe ja ilma järele mõtlemata tajuda, et tegemist on kõnealuste kaupade ja teenuste või mõne nende omaduse kirjeldusega. Sellega seoses tuleb täpsustada, et seadusandja valitud sõna „omadus" rõhutab asjaolu, et nimetatud sättega hõlmatud tähised on ainult sellised, mis tähistavad asjaomase avalikkuse poolt kergesti äratuntavat omadust, mis iseloomustab kaupu või teenuseid, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotletakse. Nii võib tähise registreerimisest määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c alusel keelduda üksnes juhul, kui on mõistlikult eeldatav, et asjaomane avalikkus peab seda tõepoolest mõne kõnealuse omaduse kirjelduseks (vt Üldkohtu 24. aprilli 2012. aasta otsus kohtuasjas T-328/11: Leifheit *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (EcoPerfect), punkt 16 ja seal viidatud kohtupraktika).

33 Keelates selliste märkide või tähiste registreerimise ühenduse kaubamärgina, taotleb määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkt c üldise huvi eesmärki, mille kohaselt peavad märgid või tähised, mis kirjeldavad nende kaupade ja teenuste omadusi, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotletakse, olema kõikide jaoks vabalt kasutatavad. Nimetatud säte takistab seega niisuguste märkide või tähiste kasutamise ainuõiguse andmist ainult ühele ettevõtjale põhjusel, et need on kaubamärgina registreeritud (vt Üldkohtu 10. veebruari 2010. aasta otsus kohtuasjas T-344/07: O2 (Germany) *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (Homezone), EKL 2010, lk II-153, punkt 20 ja seal viidatud kohtupraktika).

34 Lisaks nähtub määruse nr 209/2007 artikli 7 lõikest 2, et ka sellist tähist ei registreerita, mis on kirjeldav või millel ei ole ühe liikmesriigi keeles eristusvõimet, olgugi et teises liikmesriigis saaks selle registreerida (vt Üldkohtu 23. novembri 2011. aasta otsus kohtuasjas T-59/10: Geemarc Telecom *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Audioline (AMPLIDECT), kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 24 ja seal viidatud kohtupraktika).

35 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et apellatsioonikoda leidis vaidlustatud otsuse punktis 24 õigesti, et kõnealuse kaubamärgi registreerimise taotluses nimetatud kaubad on suunatud nii laiale avalikkusele kui ka asjatundjatele ning et asjaomane avalikkus pöörab neile kõrgendatud tähelepanu.

36 Hageja ei eita, et sõna „neo" esineb kaasaegses kreeka keeles iseseisvalt ja tähendab selles keeles „uut", nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 25 märkis.

37 Mis puudutab tähise NEO kasutamist kaasaegses kreeka keeles registreerimistaotlusega hõlmatud kaupade jaoks, siis tuleb asuda seisukohale, et asjaomane tarbija järeldab sõnast „neo" endast, et see viitab millelegi uuele, kaasaegsele või viimaste tehnoloogiliste arengutega kaasaskäivale, ilma et ta peaks tegema erilisi vaimseid pingutusi, ning et kõnealuses keeles on see tähis lihtsalt kiitev ja selle eesmärk on rõhutada registreerimistaotlusega hõlmatud kaupade positiivseid omadusi, nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 26 tõdes. Neid kaalutlusi esile tuues tugines apellatsioonikoda nimelt faktidele, mis tulenevad kaupade turustamisel üldiselt omandatud praktilisest kogemusest, nagu tal oli õigus seda teha (vt selle kohta Üldkohtu 14. detsembri 2011. aasta otsus kohtuasjas T-237/10: Vuitton Malletier *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Friis Group International (lukustussüsteemi kujutis), kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 49).

38 Sellega seoses ei ole oluline, et asjaomane avalikkus pöörab neile kaupadele kõrgendatud tähelepanu.

39 Nagu ühtlustamisamet õigesti märgib, ei ole selles suhtes asjakohane ka see, et tähis, mille registreerimist taotletakse, kirjutatakse suurtähtedega ja seda tuleb kasutada reklaamsõnana. Nimelt tuleb märkida, et Üldkohtu praktika kohaselt on sõnamärk üksnes tähtedest, sõnadest või sõnaühenditest koosnev kaubamärk, mis on kirjutatud trükitähtedega tavakirjastiilis ning ilma erilise graafilise kujunduseta. Sõnamärgi registreerimisest tulenev kaitse hõlmab registreerimistaotluses märgitud sõna, mitte selle erilisi graafilisi või stiilielemente, mis sellel kaubamärgil võivad tulevikus olla (vt Üldkohtu 22. mai 2008. aasta otsus kohtuasjas T-254/06: Radio Regenbogen Hörfunk in Baden *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (RadioCom), kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika). Neid kaalutlusi silmas pidades tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata hageja argumendid, mis puudutavad sõna „neo" kirjutamist suurtähtedega ja selle kasutamist reklaamsõnana.

40 Eespool toodut arvesse võttes tuleb tõdeda, et registreerimistaotlusega hõlmatud kaupade kohta leidis apellatsioonikoda õigesti, et tähis NEO on kaasaegset kreeka keelt valdava asjaomase avalikkuse jaoks kirjeldav. Kuna see, kui tuvastatakse, et kaubamärk, mille registreerimist taotletakse, on liidu ühes osas kirjeldav, on piisav põhjus selle registreerimisest keeldumiseks vastavalt määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktile c ja lõikele 2, ei ole vaja võtta seisukohta küsimuses, kas see tähis võib olla asjaomaseid kaupu kirjeldav ka vaidlustatud otsuses nimetatud teistes keeltes.

41 Seetõttu tuleb tagasi lükata etteheide, et ei ole järgitud määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c ja lõiget 2.

42 Mis puudutab teiseks etteheidet, et ei ole järgitud määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti b ja lõiget 2, siis tuleb märkida, et määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c ja selle määruse artikli 7 lõike 1 punkti b kohaldamisalad kattuvad teatud määral, kuivõrd määruse artikli 7 lõike 1 punktis c osutatud kirjeldavatel tähistel puudub ka eristusvõime sama määruse artikli 7 lõike 1 punkti b tähenduses. Viimane säte erineb esimesest selle poolest, et see hõlmab kõiki asjaolusid, mille korral tähis ei erista ühe ettevõtja kaupu või teenuseid teiste ettevõtjate omadest (Euroopa Kohtu 10. märtsi 2011. aasta otsus kohtuasjas C-51/10 P: Agencja Wydawnicza Technopol *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2011, lk I-1541, punktid 46 ja 47).

43 Käesolevas asjas rajas apellatsioonikoda oma järelduse selle kohta, et kaubamärgil, mille registreerimist taotletakse, puudub eristusvõime, asjaomase tähise kirjeldavusele, tuvastades vaidlustatud otsuse punktis 34, et sõna „neo" on üldtähenduslik ning seda kasutatakse mitmesuguses kontekstis kiitva või reklaamiva sõnana, mis viitab millelegi, mis on kas uus või vastab viimastele tehnoloogilistele arengutele, ning et miski ei juhi asjaomast tarbijat kõnealuse sõna tavalisest tähendusest kõrvale.

44 Nagu eespool punktis 40 märgitud, tuleb tähis NEO kvalifitseerida kaasaegset kreeka keelt valdava asjaomase avalikkuse jaoks registreerimistaotlusega hõlmatud kaupu kirjeldavaks määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti c tähenduses. Vastavalt eespool punktis 42 viidatud kohtupraktikale piisab ainuüksi tähise NEO kirjeldavuse tuvastamisest selleks, et asuda seisukohale, et tähisel puudub registreerimistaotlusega hõlmatud kaupade osas kaasaegses kreeka keeles asjaomase avalikkuse jaoks ka eristusvõime määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti b tähenduses.

45 Kuna see, kui kaubamärgil, mille registreerimist taotletakse, puudub liidu ühes osas eristusvõime, on piisav põhjus selle registreerimisest keeldumiseks vastavalt määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktile b ja lõikele 2, ei ole vaja võtta seisukohta küsimuses, kas sellel tähisel võib olla eristusvõime vaidlustatud otsuses nimetatud teistes keeltes.

46 Seega võis apellatsioonikoda õigusnormi rikkumata järeldada, et tähisel NEO puudub registreerimistaotlusega hõlmatud kaupade osas igasugune eristusvõime määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti b ja lõike 2 tähenduses.

47 Seetõttu tuleb teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, et on rikutud määruse nr 207/2009 artiklit 75

48 Kolmandas väites märgib hageja, et apellatsioonikoda rikkus määruse nr 207/2009 artiklit 75 seeläbi, et ta eiras ühtlustamisameti ja liidu liikmesriikide ametite varasemat registreerimise praktikat ning ei võtnud arvesse ühtlustamisameti otsuseid, mis käsitlevad kaubamärki NEO. Hageja väidab, et apellatsioonikoda tegi ühtlustamisameti praktikaga vastuollu mineva otsuse, ilma et ta oleks oma erinevat seisukohta objektiivselt ja üksikasjalikult põhjendanud. Hageja leiab, et kuna apellatsioonikoda ei võtnud arvesse kaubamärgi NEO registreerimist liidu liikmesriikides, rikkus ta hageja õigust olla ära kuulatud ning samuti õigust saada teada otsuse täielikud põhjendused. Peale selle ei vasta apellatsioonikoja argument, mille kohaselt eesliide „neo" tähendab „uut" vähemalt kuues liidu keeles, määruse nr 207/2009 artiklis 75 sätestatud nõuetele. Hageja on seisukohal, et see argument on liiga ebaselge selleks, et tal oleks võimalik registreerimisest keeldumise põhjenduste ulatust kindlaks teha. Seevastu eeldatakse temalt, et ta teaks, milliste konkreetsete liikmesriikide osas apellatsioonikoda leidis, et keeldumine kehtib, arvestades asjaolu, et ta võiks soovida muuta oma ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse siseriiklikeks taotlusteks.

49 Ühtlustamisamet vaidleb hageja argumentidele vastu ning väidab, et apellatsioonikoda ei olnud seotud oma varasema praktika ega siseriiklike asutuste praktikaga ja et apellatsioonikoda esitas sellega seoses nõuetekohased põhjendused. Ta väidab lisaks, et määruse nr 207/2009 artikli 7 lõikes 2 on ette nähtud, et selle sätte lõiget 1 kohaldatakse olenemata sellest, et registreerimata jätmise põhjused on ainult liidu teatavas osas. Käesoleval juhul tõi apellatsioonikoda täpsemalt esile vähemalt kuus keelt, milles kaubamärk on kirjeldav. Ühtlustamisamet märgib samuti, et määruses nr 207/2009 ette nähtud muutmismenetlus on üksnes kaubamärgi taotlejale jäetud võimalus, mistõttu etteheide, et on võimatu teha võimaliku muutmistaotluse esitamise eesmärgil kindlaks registreerimisest keeldumise territoriaalne ulatus, puudutab üksnes tulevast ja ebakindlat õiguslikku olukorda. Hageja ei saa aga viidata tulevastele ja ebakindlatele olukordadele, selleks et õigustada oma huvi nõuda vaidlustatud akti tühistamist.

50 Mis puudub esiteks argumente ühtlustamisameti otsuste tegemise praktika järgimata jätmise kohta, siis tuleb märkida, et ühtlustamisamet on kohustatud teostama oma pädevust kooskõlas liidu õiguse üldpõhimõtetega. Arvestades võrdse kohtlemise ja hea halduse põhimõtet, peab ühtlustamisamet võtma arvesse sarnaste taotluste kohta tehtud otsuseid ning uurima eriti tähelepanelikult, kas tuleb teha samasugune otsus või mitte. Nende põhimõtete kohaldamine peab aga siiski toimuma kooskõlas seaduslikkuse põhimõttega. Seetõttu ei saa tähise kaubamärgina registreerimise taotleja enda huvides tugineda kolmanda isiku kasuks toime pandud rikkumisele, et saavutada samasugune otsus. Peale selle peab õiguskindluse ja just hea halduse tagamiseks iga registreerimistaotluse kontrollimine olema range ja täielik, et vältida kaubamärkide alusetut registreerimist. See kontroll tuleb läbi viia igal konkreetsel juhul. Tähise registreerimine kaubamärgina sõltub nimelt spetsiifilistest kriteeriumidest, mis on kohaldatavad konkreetse juhtumi faktilistele asjaoludele ning mis on mõeldud selle kindlakstegemiseks, kas asjaomane tähis ei kuulu mõne keeldumispõhjuse kohaldamisalasse (vt selle kohta Üldkohtu 8. novembri 2012. aasta otsus kohtuasjas T-415/11: Hartmann *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (Nutriskin Protection Complex), punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika).

51 Käesolevas asjas järeldas apellatsioonikoda täieliku analüüsi põhjal ja seda arvesse võttes, kuidas asjaomane avalikkus tähist tajub, et kaasaegses kreeka keeles osutab kaubamärk, mille registreerimist taotletakse, ilmselgelt nende kaupade laadile ja omadustele, mis on registreerimistaotluses nimetatud. Nagu nähtub eespool punktidest 40–46, piisab ainuüksi sellest järeldusest, et tõdeda, et sõnamärgi NEO asjaomaste kaupade jaoks ühenduse kaubamärgina registreerimise välistavad määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktides b ja c sätestatud absoluutsed keeldumispõhjused ja lõige 2. Sellest järeldub, et vastupidi hageja väidetele hinnati tema taotlust registreerida sõnamärk NEO registreerimistaotluses nimetatud kaupade jaoks ühenduse kaubamärgina kooskõlas kohtupraktikaga määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktide b ja c ning lõike 2 nõuetekohase kohaldamise ja tõlgendamise tulemusel.

52 Seega, kuna vaidlustatud otsuse õiguspärasus seoses sellega, kas tähist NEO on võimalik asjaomaste kaupade jaoks ühenduse kaubamärgina registreerida, on määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktide b ja c ning lõike 2 alusel otseselt tõendatud, siis ilmneb eespool punktis 50 viidatud kohtupraktikast, et otsuse õiguspärasust ei saa kahtluse alla seada ainuüksi asjaolu tõttu, et apellatsioonikoda ei järginud konkreetsel juhul ühtlustamisameti otsuste tegemise praktikat.

53 Mis puudutab teiseks argumente selle kohta, et ei järgitud liikmesriikide asutuste praktikat kaubamärkide registreerimisel, siis tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktikast nähtub, et liikmesriikides juba tehtud registreeringud on pelgalt asjaolud, mida võib ühenduse kaubamärgi registreerimisel arvesse võtta, ilma et need oleks määrava tähtsusega (vt Üldkohtu 22. mai 2012. aasta otsus kohtuasjas T-110/11: Asa *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Merck (FEMIFERAL), punkt 52 ja seal viidatud kohtupraktika). Kuna ühenduse kaubamärgi kord on nimelt iseseisev süsteem, ei ole ühtlustamisameti ja vajaduse korral liidu kohtu jaoks siduvad liikmesriigi tasandil vastuvõetud otsused, millega tunnustatakse tähise registreerimise võimalikkust siseriikliku kaubamärgina (vt Üldkohtu 9. juuli 2008. aasta otsus kohtuasjas T-304/06: Reber *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet - Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), EKL 2008, lk II-1927, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

54 Kuna käesolevas asjas on vaidlustatud otsuse õiguspärasus seoses sellega, kas taotletavat tähist on võimalik asjaomaste kaupade jaoks ühenduse kaubamärgina registreerida, määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktide b ja c ning lõike 2 alusel otseselt tõendatud (vt eespool punkt 51), siis ei saa otsuse õiguspärasust kahtluse alla seada ainuüksi asjaolu tõttu, et apellatsioonikoda ei järginud liikmesriikide teatud siseriiklike ametite otsuste tegemise praktikat.

55 Mis puudutab kolmandaks ja ühtlasi viimaseks etteheidet, ei ole järgitud määruse nr 207/2009 artiklit 75, kuivõrd apellatsioonikoja argumendid on liiga ebaselged, siis heidab hageja apellatsioonikojale sisuliselt ette seda, et viimane märkis üldiselt, et eesliide „neo" tähendab „uut" „vähemalt kuues liidu keeles". Hageja on seisukohal, et selline järeldus ei võimalda tal teha otsust liikmesriikide kohta, milles ta võiks määruse nr 207/2009 artikli 112 ja sellele järgnevate artiklite alusel kasutada oma ühenduse kaubamärgitaotluse muutmist siseriikliku kaubamärgi taotluseks. Kuna hageja saaks muutmist taotleda ainult liikmesriikides, kus põhjus, mille tõttu ühtlustamisamet registreerimisest keeldus, ei kehti, oleks vaja olnud õigusliku olukorra üksikasjalikku analüüsi erinevate liikmesriikide lõikes. Kuna apellatsioonikoda ei esitanud niisugust üksikasjalikku analüüsi, rikkus ta määruse nr 207/2009 artiklit 75.

56 Vastavalt määruse nr 207/2009 artikli 112 lõike 2 punktile b ei toimu ühenduse kaubamärgi taotluse – või ühenduse kaubamärgi muutmist siseriikliku kaubamärgi taotluseks – kaitsmist silmas pidades liikmesriigis, kus ühtlustamisameti otsuse kohaselt kehtivad ühenduse kaubamärgi taotluse või ühenduse kaubamärgi suhtes registreerimisest keeldumise põhjused või tühistamise või kehtetuks tunnistamise põhjused.

57 Tuleb siiski märkida, et see säte kohustab ühtlustamisametit üksnes järgima sellise otsuse olemasolu korral selle sisu. Seevastu ei saa see säte kõrvale kalduda määruse nr 207/2009 artikli 7 lõikest 2, milles on ette nähtud, et selle artikli lõikes 1 sätestatud absoluutseid keeldumispõhjuseid kohaldatakse olenemata sellest, et registreerimata jätmise põhjused esinevad ainult liidu teatavas osas. Määruse nr 207/2009 artikli 112 lõike 2 punkti b tõlgendus, mille kohaselt apellatsioonikoda, kes lahendab kaebust otsuse peale, millega kontrollija lükkas registreerimistaotluse tagasi seetõttu, et taotletav kaubamärk on määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike l punktide b ja c tähenduses kirjeldav ja eristusvõimeta, oleks kohustatud tähise eristusvõimet üksikasjalikult analüüsima kõikide liikmesriikide osas, isegi kui on ilmne, et teatud liikmesriigi keeles tajub asjaomane avalikkus seda registreerimistaotluses nimetatud kaupu või teenuseid kirjeldavana, moonutaks määruse nr 207/2009 artikli 7 lõikes 2 ette nähtud normi sisu.

58 Järelikult ei võimalda miski eeldada, et määruse nr 207/2009 artikli 112 lõike 2 punktis b koostoimes selle määruse artikliga 75 soovitaks ka panna apellatsioonikojale kohustust juhul, kui ta lahendab kaebust otsuse peale, millega kontrollija lükkas registreerimistaotluse tagasi seetõttu, et taotletav kaubamärk on liidu ühes osas määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike l punktide b ja c ning lõike 2 tähenduses kirjeldav ja eristusvõimeta, analüüsida üksikasjalikult tähise eristusvõimet taotluses nimetatud teenuste või kaupade seisukohast kõikide liikmesriikide osas.

59 Seetõttu tuleb kolmas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljas väide, et on rikutud määruse nr 207/2009 artiklit 76

60 Neljandas väites leiab hageja, et apellatsioonikoda rikkus määruse nr 207/2009 artiklit 76, kui ta ei esitanud oma otsuses tõendeid selle kohta, et eraldi võetuna kasutatakse tähist „neo" kaubandustegevuses – eelkõige asjaomases tegevusvaldkonnas – vähemalt kuues Euroopa keeles üldtähendusliku, kiitva ja reklaamiva sõnana. Hageja on seisukohal, et apellatsioonikoda esitas üldsõnalisi ja põhjendamatuid väiteid, ilma et ta oleks käesoleva juhtumi asjaolusid analüüsinud.

61 Ühtlustamisamet vaidleb hageja argumentidele vastu.

62 Tuleb märkida, et kuigi vastab tõele, et vastavalt määruse nr 207/2009 artikli 76 lõikele 1 kontrollib ühtlustamisamet omal algatusel neid asjaomaseid fakte, mis võivad tingida määruse artikli 7 lõikes 1 ette nähtud absoluutse keeldumispõhjuse kohaldamise tema poolt, on samuti tõsi, et kui hageja vaatamata ühtlustamisameti analüüsile tugineb taotletava kaubamärgi eristusvõimele, siis peab tema esitama konkreetsed ja põhjendatud tõendid selle kohta, et taotletaval kaubamärgil on selle olemusest tulenev eristusvõime või kasutamise käigus omandatud eristusvõime (Euroopa Kohtu 25. oktoobri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-238/06 P: Develey *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2007, lk I-9375, punktid 49 ja 50).

63 Käesoleval juhul rajas apellatsioonikoda oma järelduse selle kohta, et kaubamärk, mille registreerimist taotletakse, on kirjeldav ja sellel puudub eristusvõime, eelkõige tõdemusele, et sõna „neo" esineb kaasaegses kreeka keeles iseseisvalt ja tähendab selles keeles „uut", mistõttu järeldab asjaomane avalikkus registreerimistaotlusega hõlmatud kaupade puhul tähisest NEO kaasaegses kreeka keeles, et see tähis viitab millelegi uuele, kaasaegsele või viimaste tehnoloogiliste arengutega kaasaskäivale.

64 Nagu eespool punktis 35 ja sellele järgnevates punktides märgitud, kujutab see järeldus selle kohta, et liidu ühes osas on kaubamärk, mille registreerimist taotletakse, kirjeldav ja sellel puudub eristusvõime, piisav põhjus, et määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike l punktide b ja c ning lõike 2 alusel keelduda seda registreerimast.

65 Lisaks tuleb tõdeda, et hageja ei ole esitanud konkreetseid ja tõendatud andmeid selle kohta, et asjaomane avalikkus võib tähist NEO kaasaegses kreeka keeles tajuda registreerimistaotlusega hõlmatud kaupade osas sellisena, et sellel on eristusvõime ja see ei ole kirjeldav.

66 Järelikult ei saa nõustuda argumentidega, mille kohaselt on rikutud põhimõtet, et ühtlustamisamet kontrollib vastavalt määruse nr 207/2009 artiklile 76 fakte omal algatusel. Seega tuleb neljas väide tagasi lükata.

67 Kuna esimene väide, et on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 64 lõiget 1 ja artiklit 59, on põhjendatud, tuleb vaidlustatud otsus tühistada osas, milles kaubamärk, mille registreerimist taotletakse, tunnistati kirjeldavaks ja tuvastati, et sellel puudub igasugune eristusvõime määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktide b ja c ning lõike 2 tähenduses klassi 39 kuuluvate teenuste osas, mille jaoks kaubamärgi registreerimisele oli kontrollija loa andnud. Kuna teised väited ei ole põhjendatud, tuleb hagi jätta ülejäänud osas rahuldamata.

Kohtukulud

68 Üldkohtu kodukorra artikli 87 lõike 3 alusel võib Üldkohus määrata kulude jaotuse või jätta kummagi poole kohtukulud tema enda kanda, kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks. Kuna käesoleval juhul rahuldati hageja nõue üksnes teenuste osas, mille registreerimiseks andis kontrollija loa, tuleb otsustada, et kumbki pool kannab ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kolmas koda)

otsustab:

1. **Tühistada Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) esimese apellatsioonikoja 23. veebruari 2012. aasta otsuse (asi R 1387/2011-1) peale osas, mis käsitleb 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassi 39 kuuluvaid teenuseid.**

2. **Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.**

3. **Jätta poolte kohtukulud nende endi kanda.**

Czúcz Labucka Gratsias

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 3. juulil 2013 Luxembourgis.

Allkirjad